

KATHOLIKUS NÉPLAP

PEST, 1857.

33. szám. II. Félév.

AUGUSTUS 19.

Lorettoi Litánia.

(Folytatás.)

Tiszteletre méltó Szüz! Dicséretre méltó Szüz! könyörögj érettünk!

Minden teremtmények között legnagyobb tiszteletre Szüz Mária érdemes, és pedig 1) az ő nagy méltósága 2) azon jótémények végett, melyeket ő a világgal tett és tesz 3) erényei végett.

I) Tiszteletre méltó az ő méltósága végett. Ne feledjük, hogy Mária minden jogai és az eránta mutatott tiszteletek onnan erednek, mert ő Isten anyja. Ezen elvnel fogva, hogy tiszteletre méltóságát annál jobban belássuk, tekintjük, azon három nevet, melyet az Evangelista, vagy inkább ki kezét vezette, a Szentlélek, a megtestülés titkának hirdetésénél fölhoz. Kuldetett az angyal Istentől Szüzhez. Ki küld? Isten. Kit? angyalt! Kihez? Szüzhez. Jézus, ki a megtestüléshez közel volt, folszólítja az angyalt, hogy a Szüz előtt hajoljon meg. Mily csodálatos! Ezen megelőző tisztelettel, melyet most jövő

anyja eránt mutat, mintegy már most kezd tőle függni, kikérvén egy mennyei követ által anyjának beleegyezését. Ez csak előjele volt azon függőségnek, melylyel 30 évekig Máriát megdicsőítette. És valóban, nem érdemli az meg tiszteletünket, ki előtt a mennynek angyala hajol meg, és kinek maga az Isten engedelmeskedett? Nem érdemli az meg a világ tiszteletét, ki az Atya Isten leánya, a Fiu Isten anyja, a Szentlélek Isten jegyese? Ha szüz Máriának e párosíthatlan méltóságáról emlékezünk, engeditek-e, hogy szivetekből az ő tiszteletét némely könnyelmű, vagy gonosz emberek káromló beszédjei, gunyjai kitépjk? engeditek-e, hogy ezen szeretetet szüz Mária eránt azoknak csacskaságai kitépjk, kik szüz Mária tisztelői közt helyet foglalni nem méltók?

II) Tiszteletre méltó az ő jótéményei végett. Hallgassuk el azon kedvezéseket, megtéréseket, melyek az ő közbejárásának köszönhetők; hallgassuk el azon sok csodákat, melyek hitelességéről királyok és népek tanubizonysága kezeskednek, melyeket az ő közbenjárása által mi egyesén mindnyájan kaptunk az Istentől, csak arra emlekezünk, hogy nem-e szüz Mária törte meg a kigyó fejét? vajjon az Údvözítő nem-e az ő véreből alakult, és tejével tápláltatott? Valljon Jézus az ő első csodáját nem szüz Mária kérésére művelte-e? valljon végső haldoklásá-

ban nem-e Máriát hagyta nekünk szeretetének zálogául? valljon tehát a háladatlanúság nem lenne-e szűz Mária szívére nézve a legnagyobb megbántás, és egy szersmind legnagyobb szerencsétlenség reánk nézve? Nem-e annyit tenne az, mint a kegyelem forrását kiszántani, és a hűnösök oltalomhelyét elzárni?

III) Tiszteletreméltó erényei végett. Erényeinek szemlése leginkább képes fölébreszteni bennünk az ajtatoságot szűz Mária eránt. Mily teljessége a szentségnek mutatkozik minden körülményeiben! mily tökéletesség teljesítésében! mily csüggedhetlen kitartás! O az öregek és fiatalok, szűzek és házasultak példánya, jólétben, nyomorban, megaláztatás- és folmagasztaltatásban, fájdalom- és örömben. Mily egyszerűség és tisztaság az ő szándékában! mily mély alázatosság! mily buzgó szellem! mily erős türelem! mily forró imádság! mennyi szeretete az Istennek! és mindezekben mennyi állhatatosság!

És ime a világ szűz Mária ezen tiszteletre és dicséretre méltóságát elismeri. Szűz Mária tisztelete és dicsérete az angyal üdvözléte óta soha se szűnt meg. Keresztelő szent János anyja méhében örvendett szűz Mária szavának hallatára; szent Erzsébet hitét vallotta be Mária előtt; a nép, mely Jézust hallotta, azon anyát boldognak nevezte, ki őt méhében hordozta; a szent atyák, egyházi tanítók róla sok dicséretet írnak. Szűz Máriát megtámadni nem kevesebb, mint magát a religiót megtámadni. Az egyház pedig átokkal sújtja azt, ki tagadja, hogy Jézus igaz Isten, és tagadja, hogy a boldogságos szűz Isten anyja. Ha tehát azon dicséretetek, melyekkel szűz Máriát tiszteljük, az egész hagyomány által vannak megerősítve; ha az ő dicsérete minden századokra kiterjed, akkor annak minden helyekre is kikel terjedni; és méltán: mert ha szűz Mária tisztelete Jézus tiszteletétől elválaszthatatlan, akkor szűz Mária tiszteletének mindenütt élni kell, hol Jézusnak oltár emelve van. Azért járja be valaki az egész világot, és a hol az evangéliom szövétneke meg van gyújtva, ott szűz Mária tisztelete is otthonos. Minden falusi kápolnában talál szűz Mária tiszteletére legalább egy képet. A jó keresztény szobájából Mária képe nem hiányzik: új földet, új népet találhatsz, de katolikus tájat szűz Mária tisztelete nélkül semmi esetre. Adjunk hát Istennek, hogy azon egyház kebelében születünk, melyben Mária anyánk, szószólónk, közbenjárónk!

Frecska Alajos

A tükör.

(Vége.)

Ládd, mondá Gábor: Én mindegyikről naponként szoktam elmélkedni. Ime az első rajzolon látod a halált, ez legyen bár boldog vagy boldogtalan, mindegyikünknek megjelenik. Ez a hatalmasokat uralmaiktól, gazdagokat kincsöktől megfosztja; világ örömeiben elmerülteket sirásra fakasztja, kesergők könnyeit pedig felszárítja; — kevélyeket lealáz, elnyomottakat folmagasztal. Szóval: koronás főket allattvalókkal; vagyonosokat koldusokkal, csatahősöket legyőzettekkel; tudósokat tudatlanokkal; öregeket ifjakkal előbb utóbb a világ színteréről egyenlően leszólitja,

és minden ellenszegülés nélkül porfödél alá takarja. Ládd Barátom! ilyen rettenetes az élőkon a halál diadala.

Most tekintsük meg a haldoklókat. Ime ez ábrázol egy jámbor haldoklót, kinek szíve Istennel egyesülve mily nyugottan szenderül át a jobb világra! erről mondja a szent írás: „Igy haldoklik a jámbor, így hal meg az igaz.” Mivel éltében a világhoz nem ragsszkodott, könnyen is vál meg tőle, semmit sem veszthet, sőt a mit keresett, azt föltalálja, s megadatik neki.

Emez nyugtalan ugyan, de az Isten irgalmában bizik, miután vele kibékült, tisztulásra vár; mert írva vagyon: „Semmi tisztátlan a mennyekbe be nem mehet.” Ezek pedig azok a szerencsétlenek, a kik előtt a világ minden volt, a világon túli pedig semmi. Ládd, mily kínosan válnak meg a csalékony világtól, a kik a csalhatatlanra semmi érdemet nem tettek. Nincs, ki őket vigasztalja; nincs barátjuk, pártfogójuk; nincs ki őket hátoritsa; mindenektől el vannak hagyatva. Ezekről mondja a szent írás: „Mily keserű a boldogtalanok halála.” Antal figyelemmel vizsgálván az elősoroltakat, mondá: mindegyik halálát ezen remek munka élenken fejezi ki.

Most tekintsük meg a második rajzolatot, az utolsó ítéletet.

Láttál Barátom! a multkor halálra elítéltet, és akkor észre vehetted, azon szerencsétlen mennyire irtóztott a vesztő helytől, oh mily szorongatásokat érzett; akár merre tekintett, a kísérek s körülállók mindannyi keserítő képek tüntek szemébe: s ez pedig csak csekély árnyéka az utolsó ítéletnek. Ime itt szinte látod lerajzolva a Császárokat Királyokat jobbágyaikkal; urakat szolgálókkal; lelki vezéreket hiveikkel; gazdagokat szegényekkel; a világ bolseit együgyűekkel; fölfuvalkodottakat lenézettekkel; földi bírákat ügyészekkel minde a rang, s tekintet nélkül, kik jót vagy roszt cselekedtek, és sirjokból föltámadnak a jutalom átvételére. Oh Barátom! mily örömet éreznek akkor a jámborok, kik a sz. kereszt zászlója alatt a csalékony világ ingerei ellen buzgón harczoltak. Mily örömmel sietnek, midőn Krisztus a mennyei bíró jobbára szólítja őket, hallván Tőle azon örvendetes ítéletét: „Midőn mézitelen voltam ruházatok; éheztem ennem adtatok; beteg voltam, ápoltatok; s mint árvát pártul fogtatok; jöjjetek atyám áldottjai, bírátok a mennyet, mely nektek sz. Angyaloknak készítettett.” Oh Barátom! azt az édes érzelmet leírni lehetetlen.

Ellenben a gonoszoknak, kiket a folriadt mardosó lelkiismeret ostromol, mily rémitő lesz az Igazbíró előtt megjeleenni! Nézd a rajzolon, mikép igyekeznek a végső ítélet hangjától füleiket elzárni? De hasztalan, akaratjuk ellenére is behatnak a hangok s gonoszsággal telt szívuk fenekére leszállanak ezen szavak: „Ti pedig átkozottak, kik midőn éheztem ennem nem adtatok; mint mézitelen nem ruházatok; beteget sem ápoltatok; menjetek az örök tüzre, mely nektek és a gonosz Angyaloknak készítettett.” Ládd barátom midőn így győz az örök igazság, akkor az irgalmasság pedig a reménnyel együtt örökre elenyészik. Már ezt csak képzelní is rémitő, mondá Antal.

Forduljunk a harmadik rajzolathoz, ebben látjuk az elkárhozottak helyét, a poklot.

Gondolj előbb Barátom hajó törés után vadon szigetbe kivettettet menekültre, a hol egy ember sem létezik, csak egyedül vadak tanyáznak, mily szomoru sorsral kell neki küzdeni: nincs kivel beszéljen, kivel közölje gondolatit, nincs, ki szomoru sorsán könnyítsen. Azonban van mégis az egy Elő Isten, ki az ő kínos helyzetét látja, gondolatit tudja, sohajtásait, s minden szavait hallja; következésképp mégis őt azon édes remény táplálhatja, talán valahára kiszabadulhat, a mi nem lehetetlen. De nem ilyen a pokol, a hol minden remény már sikertelen; hasztalan keres ott vigasztalót, mert akár merre tekint, vele együtt csak rimáncodókra talál; minden felől örökre elszigetelve megérdemelt pokol kinjaival találkozik, melynek elolthatlan lángja dulja reménytelen keblét, és pedig vég nélkül, örökkön örökké. Antal elfogulva folszóla, ez már rettenetes. Oh bár minden elvetemedett halandó csak egy percze ide fordítaná gondolatit! Bár minden világfia megfontolná, mit cselekszik akkor, midőn az örök kárhozat-tűzesiet anyagot gyűjtögetni: midőn a religiót, az üdvözítő sz. Keresztet megveti, Szenteket, kik barátjai lehetnének. Angyalokat, kik mellette készek öröködni — az Isten Anyját, mint hatalmas pártfogót, sőt magát az Istent oesmány szavakkal illetni, és káromolni nem irtózik. Gáborfi helyeselve mondá: lám téged is Barátom mennyire folbuzdított e rajzolat. Már most ki mondhatja azt, hogy a tükör csupán hiúság eszköze.

De már végezzük be elmékedésünket, tekintsünk a boldogok hazájába, a menyországba.

Mielőtt reá függesszük szeméinket, ezt a kérdést teszem, mi a boldogság? Felele Antal: a boldogság nem más, mint sorssal való megegyezés. Igen Barátom! Jobban fejezzük ki „Az ártatlan örömeinek, a tiszta szeretetnek, azaz a teljes megegyezésnek örökké tartó élvezése.” A hol mindenszenvedés megszűnik, a keserű könyvek folszikadnak: a hol tiszta lelkekkel, Angyalok körében, Szentek társaságában; a hol az Isten Anyjának védelmét érezni, az ő dicsőségét, szíval a hol magát az Istent színről színre lehet látni az, de csak az, az egyetlen boldogság. Ezen gyönyörű élvezetről mondá sz. Pál: „Szem nem látott, ful nem hallott, sem ember szívébe be nem hatott, a mit az Isten az ő keresőinek, kedveseinek öröktől fogva elkészített.” Ime Barátom! ezt látod itt, de csak képzeletben: ezek az én naponkinti elmékedéseimnek tárgyai. Már most ismétlem, mondbatja-e valaki józan észszel tettemet hiúságnak, ha ily tükörben keresem üdvömet? Felele Antal; ezt nem képzelhettem, köszönöm szívességedet, miszerint elhárítottad aggodalmimat: most nyugott s derult szívvel megyek; kezét megszorítván, mondá: Isten veled. Viszonzattásig! volt a felelet.

Örömtől dagadt kebellet sietett Antal közleni Atyjával a tapasztaltakat, ki oly figyelemmel hallgatá fiát, miszerint szavában őt meg sem akasztá. Miután mindent érzékenyen elsorolt, megszólal az Atya: Valóban keresztény módon gondolkodik s cselekszik Gáborfi, szükítem, hogy a mostani korszakban hozzá hasonló erényes férfiu találkozók.

Kedves Fiam! miután Gáborfi négy tukre annyira fölingerlette figyelmedet s elbájolta szívedet, én is tükört állítok elédbe, de csak egyet: Ez minden emberben föltalálattik, következésképp tebenned is, azt mind éjjel

mind nappal kiki magával hordozza, elsem is hagyhatja; ha vigyáz reá mint szeme fényére, mindig tisztán fog mutatni; ha pedig nem elegendő gondot fordít reá, könnyen foltot kap, és behomályosodik, s ekkor már nem mutat tisztán; sőt ha még ezen észrevett foltot nem iparkodik eltörölni, annyira behomályosodik, hogy semmi kellemest nem tüntet elé s végre haszontalanná válik. Tudod-e Fiam! mily különös tükör lehet ez? Ne törd rajta fejedet, megmondom: a Szív. Mely minden embernek legdrágább tulajdona. Ebben józan ész világánál mindenik küismerheti magát, ha figyelemmel bele tekint; azaz ha megvizsgálja a szívnek jó vagy rossz hajlamit, kívánatit, melyek vagy tisztán tüntetik elé vagy behomályosítják a lelket. Miután pedig a szív hajlami és kívánati, szavak, és cselekedetek által külsőleg is kihatnak, melyek az embert jellemzik, következésképp kire-kire reá lehet ismerni s mint tükörben látni, ha lelkileg jámbor vagy erkölcstelen, azaz jó vagy romlott szívu légyen. Azért édes fiam! ha többször nem is, legalább Gáborfit követve, naponta egyszer szíved tükörébe bele tekints; ha tapasztalod, hogy homályt vet lelkedre, azonnal iparkodjál megtisztítani, s ha szükség megkívánja, könnyeiddel is nedvesítsd, hogy a mi reá tapadt, könnyebben letörülhesd: akkor te is tisztábban s világosabban fogod meglátni hibáidat, valamint az említett pipere hölgy: ha talán lelked undoksági elrettentenek, akkor mint ama esökönös gyermek te is szégyennel fogsz tőle elfordulni és megjavulsz.

Oh bár minden ember figyelemmel tekintene szív-tükörébe, akkor vajmi kevesen találatnának, kik azt tisztán nem tartanák, s miután külsőleg kiható jellemük mindenek előtt tükörül szolgálnak, mindegyikét a botránkozástól visszatartóztatnák. Ime Fiam! vedd tőlem ezen egy tükört, ezt éjjel nappal használhatod, s ez a legdrágább szív-tükör, ha tiszta.

Fenix Farkas.

Kátyolok a nép életéből.

XIII.

Az östelek.

Falun vagyok, egy kert alatt állok elmerengve;
Szívem, elmém a fájdalom hullámain rengve.
Búsán remeg a jegenye, hullámszik a róna,
Mintha nehéz fájdalommat megértette volna.

Pusztá a kert, gazzal itt ott benöve a rése,
Rohadt búlvány az ajtaja, rongy a kerítése;
Óriási bogács s bürök kandikál ki rajta,
A sövénynek rossz karóit a vad inda tartja.

Trágyarakás kunkorodik a kert elejében,
De a melyből a kert maga mitsem láta régen,
Épen most hordja az ölből ki a ház szolgája,
Keserves nótát nyikorog rozzant talicskája.

Gyönyörű, első osztályu föld vagyon a kertben,
Jamajkai czukornád is megteremne ebben,
De mivelhogy egy lajhárral lakik röst gazdája,
A mostoha kezektől a szabadulást várja.

Nem látszik itt a gazdasszony gondos keze szenyje,
Minden kóro susogja: hogy biz ökelme renyhe;
A barnító nap hevetől kiméli orezáját,
Patyolatba földve védi két gömbölyü karját.

Pedig láttam ám én uri kacsót is gyomlálni,
S a rekkenő hőség alatt purhálni, kapálni;
Csak úgy lengett a frís termet finom rokolája,
A madár is enyelegve esiesergett le rája. —

Egy redves füz báméskodik a kert közepében,
De melynek ágait a vész letarolta régen,
Félszázados odujában csuvikok lakoznak,
Hasadékos karimáján varjak falatoznak.

Itt ott néhány szál baltaezim s vad muhar tényeszik,
A tiz éve vetett luczer vég sarja enyészik,
A söprűkórók bokrai lomhán ingadoznak,
Ide tévedt méhe s darázs tova riadoznak.

A kert ura a gyümölcsfát soha sem szeretette,
De a finom jó gyümölcsöt jóízűen ette;
Nem ismeri nemes fajú növények országát,
Régi lösei formára viszi gazdaságát.

Minek a fa? — kitördelné a szarvasmarhája;
Jobb tartson elkényesedik tehény, ökör szája;
Hébehóba esemege a kukoricza fáttya;
Ő sem akar tudós lenni, mint volt édes atyja.

Még is, ha szomszéduramék szép ökreit látja,
Ugy megnézi, hogy a szemét, száját is eltátja,
Esze megáll, mint a víze fogyott búis malomnak,
Szidja az árgyvirusát a jobb mód-s hatalomnak.

De azért híven megmarad régi tornójában;
Ős nemesi kényelemmel áll utcájátjában.
Gazdálkodni? — — elég, hogy van kuriális telke;
Kinek mi köze hozzá, ha hiányzik a lelke? —

Nyulassy Antal

Levelek a Szentföldről.

Nt. kedves Uram öcsém!

Beyruth, April 2. 1857. Martius 28-án délután 4 órakor
utnak indult, Adria jeles gőzösünk túl terhelteve
mind utazókkal, mind tömérdek kelme s egyéb podgyász-
szal: mégis mindezek daczára vígan hasogató a tenger há-
tát, mely egyébkint igen esendes vala. Sokáig néztük a
smyrnai partokat, míg végre a tárgyak eltűntek, de az est is
bekövetkezett. Az ég beborult, és szép csendesen permetez-
ni kezdett. Az új harmatos eseppeivel a tengeri léget fölfri-
síté, de a tengert is nagy mozgásba hozá. E hajón is az
eddig renddel találkozánk. A reggeli, ebéd, tea minden
hajón egyenlően megvan. Rendesen kiszabva minden idő,
és a szabályok pontos megtartására lelkiismeretes szigorúság-
gal ügyelnek a hajóskapitányok. — E hajón több kellemet-
lenséggel is találkoztunk. Két matróz, midőn a esolnakokat
fölhuzná, dühösen összeveszett oly annyira, hogy egyik a
másikat bizonyosan a tengerbe dobja, ha a tiszték közbe
nem vetik magokat. A pörpatvar ugyancsak azzal végző-
dött, hogy egyik a másik arcát kiharapta, — azután rövid
idő múlva megint jó barátokká lettek. Fölemlítendő továb-
bá: hogy a sok török, görök, zsidó, arab, s a jó Isten tudja:
miféle nemzetbeli emberek közül igen számosan megkapták
a tengeri betegséget, főkép az asszonyok, de közülünk is
néhányan, s ugyancsak volt ám jobbra, balra hanyás, volt

moosok a hajón, de sok oly annyira, hogy a szegény matró-
zok, kiknek különben is kötelességökben áll, a hajó fedeze-
tét mindennap korán reggel megmosni, alig gyöztek tisztog-
tatni. Valóban sok baja volt annak a basának asszonyaival:
hol egyiket, hol másikat kelle ápolnia, vezetnie. Hátha a
törökök, zsidók arabok étkeit s étkezés módját nézte az em-
ber, kik összekuczorodva falatoztak, mooskos ujjakkal már-
togottak! Kevés gyomor lehetett, mely ilyesek mellett meg
nem undorodott volna.

Ebédnél a triesti nagyprépost és H a t a l a esztergom-
megyei áldozár közt ülén, hol németül, hol magyarul be-
széltem. Vettem észre, hogy egy szemközt ülő asszonyság igen
vigyáz beszédünkre, míg végre kiszült, hogy ama hölgy ma-
gyarszületésű, neve: A m t a n n Klára, egy pesti nagyke-
reskedő leánya, jelenleg bizonyos L u z z i neje, ki olasz s a-
rab lovakkal kereskedik. Ő férje s több cselédjével Kon-
stantinápolyból Damaskusba utazott arab lovak bevásárlására.
Mondhatom, jeles egy nő, ki magyar létére most már olasz,
francia, török, görög s arab nyelveken szépen beszél. Ő ál-
talam kedves szüleinek s minden magyar hazafiának legszí-
vesebb üdvözlését küldi. A fölmerült kellemetlenségek közt
igen kellemesen hatott rám a hajón volt, kath. armen keres-
kedők s egyéb művelt lelkű utazók szívélyes társasága.

29-én reggel a szép tiszta idő mindnyájunkat a fede-
zetre csalt. 7 óratájban S á m o s szigete — Pithagorás hona
mellett evezünk el. 10 órakor P a t h m o s kösziklás szige-
téhez értünk, mely nevezetes János apostol s evangélista
számkivetéséről. Láttunk több más szigetet is, melyek mind
közirtések, nagyon terméketlenek, többnyire puszták s lak-
talanok. Esti 9 óratájban R h o d u s szigetéhez jutottunk.
E sziget örök híré az elmult események dicsősége — s a
sz. Jánosról nevezett lovagrend hatalmánál fogva. A tenger
egész éjen át nyugtalan vala, s ámbár a hajó horgonyon ál-
lott, még is jobbra s balra hintáztatott és sokak félelmére
borzasztóan recsegett. Itt hajónknak szemet kelle fölvennie:
ugyanazért másnap 30-án több órát időztünk. Ez időt föl-
használni akarván a tenger háborgásának daczára az utazó
urak közül többen kiszálltak, hogy a hajóról jól meglátható
siralmas romokat közelebbről megvizsgálják; de csak hamar
visszatértek, mert az összedőlő roppant falak s iszonyu rom-
mok közt járniok lehetetlen vala. En fájdalomtól elnyomtatva
ki nem mentem, csak azért sem, hogy e nyomort közelről
ne lássam. A hajón sokat elmélkedtem a keresztény fejedel-
mek egyenlenségéről, mely e sziget sorsát eldöntötte s a
török barbar kezeibe engedé martalékul esni, mely szomorú
sorsát e másként terméketlen szigetnek, de főleg az említet-
tem vitéz lovagrend megszűnését a kereszténység soha ele-
gendőképen meg nem sirathatja. Rhodus városa különben
mintegy elpusztulva, keresztény lakóitól megfosztva, a török-
köktől egészen bepiszkolt állapotban teng; a városban
szemétnél s bűzhődt undokságnál egyebet nem láthatni.
Önmagok a törökök is csak fenmaradt lyukak — s bástya-
boltokban tartózkodnak.

10 órakörül hajónk horgonyt vonván, elhagytuk e szo-
moru helyet, s csakhamar szeméinkbe ötlöttek a t a u r i a i
hóval borított hegységek. A látványt sokan élvezték, mert
Rhodusban még több görög s török szállott a hajóra, kik
mindnyájan B e y r u t h b a szándékoztak. A középtenger kö-
zepén levén, most ismét csak eget s vizet láttunk, s mond-
hatom, a végtelen tenger nem unalmas minden nyugtalan-
sága mellett sem, mert bennünket nyugtalan életünkre emlé-
keztet. Az utast mindenütt nyugtalanság környezi. Ha nézi
a hajó oldalait, látja: mint csapkodják azokat a zajgó hullá-
mokat, mint forognak a gép kerekéi, melyek fölverik a ha-
bokat, s emelik, siettetik a hajó mozgását. Ha hátratekint:
látja a hosszú széles ösvényt, melyet maga után hagyott a
hajó; valamint a hajófedezeten szüntelen láthatja a matró-
zok fáradságos munkáját, sürgését, forgását. Megannyi vál-
tozó képei ezek nyugtalan földi életünknél. A végtelen ten-
ger egyszersmind a végtelenség keresésére is buzdít, s a
lelket mintegy kényszeríteni látszik, hogy új egeket, s egy
új földet keressen, hol megpihenhessen, mert a léleknek igazi
öröme e földön a végtelenség, mely mindenkor új táplálékot
ad a léleknek, hogy szüntelen nagy cselja felé törekedjék,

mely a végtelen Isten. De ha egyszer a gőzös a kikötőbe ér: az elmélkedések fonala megszakad, a gondolatok hirtelen változnak, a láthatatlan világ elenyészik a látható előtt, a kis bárkák körülállják a hajót s kínálják magokat, mint megannyi kísértetek, melyek a föld gyarló vándorát ezer alakban csalogatják. — Én hátra, hátranztem, s így sohajtoztam: Isten veled, te egykor hatalmas és vitéz Rhodus! Mindenek változnak, ennyésznek a nap alatt, valamint a te dicsőséged is elenyészett, s ime csak e köhalmok, e dőledezett romok mutatják hajdani dicsőségedet! — A hajó ropogó recsegését szüntelen hallám, utitársaimnak, főképp a nőknek tengeri betegségét minduntalan megújulni látám. Én Istenemnek eléggé hálát nem adhatok, hogy most sem volt legkisebb bajom sem. — A tenger éjjel, nappal háborgott egész másnap délig.

Másnap 31-kén déltájban a tenger megoszendesülvén, kellemesen folytattuk utunkat, míg éjjelkor megláttuk Cyprus szigetében Larnak város világító tornyát, hová hajnalokor elérvén, a hajó horgonyt vetett Larnak város ki-
vültről tekintve szép éjszédves fekvésű a tengerparton, de belül, mint minden napkeleti város, szennyes, s házai elég nyomorultak. Meglátogattuk ott a görög nem egyesült templomot, a szent ferencziék zárdáját, mely egészen az austriai birodalom pénzén s alamizsnájából épült föl, hol is szentmise hallgatása után a zárda főnökéhez mentünk, ki bennünket szívesen fogadott, fekete kávéval, becsinált keleti esemegékkel s cyprusi borral kínálván. A sz. Józsefről nevezett francia nőkolostort megtekintettük. Csudáltuk e derék nők faradni nem tudó munkásságát nem csak a leányok nevelése, hanem a betegek ápolása körül is. Van igen szép kápolnájok, jó fisharmonikájok, melynek kíséretében gyönyörűen énekeltek. Szóval valamint mindenütt keleten, úgy itt is minden dicséretre méltó a zárdanők működése oly annyira, hogy lehetetlen volt igaz magyar becsülésem jeleül őket tehetségem szerint meg nem ajándékoznom, főleg miután láttam: mint osztogatják ingyen a szegényebb sorsu lakosoknak, bármily vallásuk is, rendes gyógytárakból az orvosi szereket.

Larnakából April 1-én 11 órakörül délelőtt megindulván gőzösrünk, egész délután s a bekövetkezett éjjel a közép tenger közepén utaztunk, s ismét csak eget és vizet láttunk. Éjnek idején nagy multságomra szolgált a hajó menete által meghasított, s a gép kerekai által főlháborított vizek tömördek csillámló szikráit szemlélnem, mert a tenger úgy fénylett, mintha sz. János bogaraival volt volna behintve. E tüneményt, mely a tengeren igen gyakori, a víz villányrészekkel idézik elő.

April 2-án délután 4 órakor Beyruthba értünk. Távulról szemléltük a Libanon hóval borított hegyeit. — És most Isten önnel. Legelső leveletem már a szentföldről Jaffából veendi. Addig is imádkozunk egymásért.
Bogcha Ferencz.

Szemerei levelek.

IV.

(Vége.)

Hát az igaz e Tamás pajtás, hogy te vak vagy a templomban? Az oltárt nem látod; — a kisasszonyok kalapja alatt keresed. Szegények úgy irulnak-pirulnak, bizonyosan azt gondolják magokban, hogy te őket új kapuknak tartod. Ugy-e az is szép volt aztán, mikor az öreg koldusbiró azt mondta, hogy jobb volna neked a templomban nem menni. — Ugy-e az is szép volt, — tagadd meg no ha bírod, — mikor a nagy káplán a katedrán is kiprédikált, s azt mondta, hogy épen te rajtad lehet megtanulni, mi nem illik az Isten házában. Persze ez ellen is hánykolódtál, nótát is komponáltál róla, és pénzért daloltattad; még fel is akartad adni, de midőn ő maga ígérte, hogy a fuvarbért is megfizeti éretted

csak add fel, akkor úgy tettél mint Adám apánk, ki midőn azt a veszedelmes almát megette, leeresztett fülle huzódott a bokor alá. — Ugy-e az is szép volt, mikor az a galambszívű főtisztelendő ur elkeseredve mondotta, hogy ha egy református-ember lép a templomunkba, sokkal tisztességesebben viseli magát, mint némely éretlen eszű katolikus. Most még nagypéntekre emlékeztetlek vissza. Tudod, mikor a pap a keresztet kitakarta, s a földre borulva csókolta? Látod, azért borult le előtte, mert azon az átokfán termett a mi üdvösségünk áldása, midőn azt a száraz fát a Jézus drága vére megöntözte, a száraz fából az örökélet gyümölcs-fája lett; épen azért a nép a keresztesókolás alatt szivindító éneket zengedezett, s töredelmes bűnbánat könyeit hullata a Jézus vérével megszentelt keresztfára. Ej Tamás! még most is elszorul a szívem, ha visszagondolok reá, hogy egészen neked szólt az az ének: „En nemzetem zsidóé, te ellened mit vétettem?” mert hiszen nagyon híven utánoztad te akkor a Krisztust csufoló zsidókat. Ott rohógtél szokott helyeden; nem merem ugyan rád fogni, mert többen is voltak melletted, s nem lehetett nyomába jöni melyik volt, de elég az, hogy egyik olyan hangosan mondta, hogy még a főtisztelendő ur is meghallotta: „Minek bálványozzák olyan nagyon, hiszen nem volt az külön ember K nál.” Ugy-e szép volt aztán, mikor az Istenben boldogult Perceptor ur is azt mondta erre: „Balaám paripája nagy füle mellett is bölcsőbb volt ezeknél!”

Elő sem hozom a többit Tamás pajtás. Mikor az urangyaléért csufolódtál, azt mondta egy tisztos öreg asszony: „Magát nem Tamásnak kellene hívni, de nem is Jairusnak, hanem Herodesnek.” Mikor egy jámbor háznál csufolásképen olyan asztali áldást mondottál: „Tudod Uram hányan vagyunk, azt is tudod mit akarunk.” erre azt a választ kaptad: „Uram! a kik így tisztelnek a vályu mellé illenek.” Mikor azt az elment híres tanítót arra izgattad, hogy tanítsa az iskolásokat neveltekhez illő köszönésre, mert az a „dicséretesek” nagyon parasztos, ugy-e de híres lett a Tamás pajtás nevelt köszönése?! De hagyjuk el. Ezekkel sem emlékezetemet akartam fitogtatni, hanem téged figyelmeztetni, hogy biz elég részed volt már neked a borsos leczkében, akár meg is szokhattad már azokat. Mit orrolsz hát az én szomszédom ellen, hogy ő a szentírást követi, olyan mértékkel mér, a milyennel te mértél, sőt mint jószívű Zakheus négyszeresen fizet vissza?! Hiszen te mióta felesperedtél, soha sem böjtöltél, sőt azt sem tudod, mi az a böjt keresztény értelemben? hát miért morgolódsz a tiszta fényű holdvilág ellen, miért tiporod a drága gyöngyöt, melynek becsét nem ismered?! Magad dicsékszel vele, hogy avval a híres tanítóval tartasz, a ki azt mondta: hogy a böjt bigottság, mert ha a tejet és vaját megesszük, ez is a tehén husából jó, tehát a tehénhúst is csak úgy megehetjük; magad dicsékszel vele, hogy a katekizmust soha sem tudtad, hogy most sem érted: mi az az Anyaszentegyház? tehát ha ilyen tökkolóp vagy a lelkiekben, s még sem férsz meg a magad bőrében, de bölcs szajkót akarván játszani, nem átalod egy jámbor utas vallásos érzületét csufolni, viseld bűnöd díját. Adja az irgalmas Isten, hogy majd ama nagy napon, melyet most papok meséjének csufolsz, még nagyobb csufság ne szálljon rád!

Még egyet mondom Tamás pajtás. Persze különösen jó az ki, hogy én szegény harangozó létemre így beszélek neked; de hiszen ez nem első, ambár ha a megatalkodott korhely arczát boeskorbornak mondtam, biz a tiedet meg fakéregnek nevezhetném. De hagyjuk ezt is. Csak azt érhetném meg valaha, hogy a tékozló fiu visszatérne az atyai kegyelem hajlékába. De édes vigasztalás lenne az én lelkemnek, ha egykori iskolatársam egy uton járna velem; ha a hit malasztja által meghajolna kemény szíved, s megújítva gyermekkorunk áhitatát együtt borulnánk le a kereszt előtt, melyet most gunyaidal ostromolsz. — Hiszen ha már épen ugy elbódultál a kisasszonyok után, nézd csak, a ti városokban is találhatsz Magdolnát, még pedig anyagi ártatlan szívű Magdolnát találhatsz a kereszt előtt. Nem nevezem, te jobban ismered őt mind én; hanem ő nem ismer téged,

lát, de nem ismer, ámbar hiszem, hogy szive j-egyeséhez te ér-
ted is fohászokodik. Hidd el Tamás, sokkal édesebb hinni
mint csufolódni; én Magdolnát mindig szépnek találok
ugyan, de még is legszebb, midőn a kereszt előtt imádkozik.
A mit pedig te teszesz a kereszttel; azt a pogányok is irtéz-
nének tenni Jupiter szobrával Olyan vagy te az igaz ke-
resztények közt, mint a holló a hattyuk közt, mint a tavasz-
virágok közt romboló vadszélvész, mint az Isten szép pa-
radicsom kertében pusztító iszonyu fergeteg, mint a tiszta eget
ábrázoló képre hajított sárfolt, mint az Anyaszentegyház
pellikánkebelébe ragadt skorpio, mint az ünnepi tényre te-
ritett gyászruha, mint a csillagok közé tévedt pislogó re-
quiemes gyertya.

Emlékezzél csak a szent olvasó ünnepére, midőn a hol-
tak sirkertében az élő rózsák szent koszorúja egybe volt
füzve, midőn azt a temető-kápolnát fölszentelték. Mily szív-
reható látvány volt nyolcz-ezer lélek együtt szent áhitatban
égve! Köztök a kerületi főbíró tisztai karával, a városbíró
tisztai karával, az urí nök szép számmal, mind épületes pél-
daadással nevelték a közáhitatot az egész szertartás folyama-
alatt. Te pedig, — — no talán nem láttalak? de hiszen én
harangoztam akkor, jól láttalak a magasból, ott hevertél
ezigarrózáva a temető-árok mellett, azon a sárka fűvön, mely
szíved példaképe; onnan bámultál az uri-asszonyok felé, pe-
dig akkor ugyan pörül jártál, mert csak a ruhájok hátulsó
részét láthattad. Még azt is elmondhatom, hogy szomszédom
az öreg gulyás szinte mellém húzódott a toronyba, s látva
a te különös ajtatosságodat azt mondta: „No szorítson az Isten
Nabukodonozor szénájára míg csak meg nem térsz!”
Én meg egyenesen azt gondoltam akkor, hogy te magad is
érezed, miképen a buzgó lelkek közé legfeljebb is konkolynak
illenek, s ezért húzódál félre a Nabukodonozor kanapéjára.
Hej! pedig ha az ott melletted hevert kopasz-száraz esonto-
kat figyelmedre méltattad volna, talán a Nabukodonozor hét
esztendeje sem lett volna szükséges, hogy kijózanodjál abból
a keserves mámorból, melyről nem én mondom, de szent Pál
mondja: „E világ bölcsesége bolondság az Istennél!”

Azért jobb lesz Tamás pajtás, ha a szádra lakatot vész,
szívedet pedig megnyitod avval a kulccsal, mely a Jézus
szent kezeit átvett szögekkel készült. Ha pedig, — a mit gya-
nitani elég okom van — most is a pusztában kiáltónak száva
vagyok, ha a te szívedben egészen fel van már állítva a
pusztaság utálatossága, úgy Isten hozzád; nézd, az a kereszt
is a fatornyon tetődél bucsuzik. Csak annyit még utóljára:
ne berzenkedjél a kistályai levél ellen, mert ez épen úgy jó
ki, mint midőn a bűnös gyermek panaszkodik, hogy őt meg-
vesszőzték. Különbözik pedig az én szomszédom egész tábo-
rodtól sem ijed meg, mert neki győzhetetlen fegyvere van;
kardja az evangélium, vértje az égi malaszt, segítség a
Szentlélek; tehát nagyon könnyen azt nyered, hogy ha töb-
bet keressz majd feltalárod. Biz én magam is kész lennék —
ha szükséges volna — vállat vetni ellened az én kedves
szomszédommal; s ha épen a te fagyos szíved olyan sima a
csufolódásra, hát hiszen majd csak végig sinközünk rajta.
Aztán azt is tudd meg: hogy van ám nekünk egy hatalmas
Szabó mesterünk Iszkázon, a ki tollával ugyancsak a körömré
tud szabdalni, ha nem hiszed, olvasd a multévi Családi lapa-
kat; bizony majd őt is fölkerjük, hogy szabjon neked is olyan
szívzorító mellényt, mely alatt a haldokló keresztény hit-
let szava töredelmes hangokban sirjon fel a kereszthez,
melynek nevét eddig gunynév gyanánt hordoztad magadon.

Igy szóltam kedves szomszéd! az én Tamásomhoz.
Volt-e nem-e haszna? azt nem tudom. Csak annyit tudok,
hogy evvel vált el tőlem: „Nem híjába, hogy pap mellett
szolgálsz, de látszik is rajtad hogy ki sem bírsz dőlni az ó-
világi prédikációkból.” Evvel tovább ment. Én pedig
minthogy épen a temető mellett haladtam el, levettem a ka-
lapomat, s keresztet vettem magamra. Meglátta, s magára
vette ezt Tamás pajtás, és haragosan vissza szólt: „Ne hányd
utánam a keresztet, még nem vagyok kísértet, de ha meg-
halok, majd feljárom hozzád, elmondani mi hír van a más
világon.” Előre is köszönöm Tamás pajtás, de hátha nem eresz-
tenek onnan vissza? Mert ott alkalmasint kurtára szorítják a
szabadságkötelét annak, a ki itt a szabadság leczkét követte.

Most még azt mondom el kedves szomszéd! hogy én
a maga levelét nem tettem kalács alá, hanem a kalács mel-
lé, az az: a mindennapi kenyér mellé, mert nálam ezt hívják
kalácsnak. Magát viszont arra kérem: tegye ezen leveletem
a zsebébe, majd jó hasznát veheti mikor a pipára akar gyuj-
tani, s akkor legalább elmondhatják, hogy levelével füstöt
csinált a világban. Jakab szomszéd.

Különfélék.

Ő cs. k. apostoli Főlsége folyó évi Augustus 8-dikán
legmagasb körútjának második szakaszát az ágyuk robaja
és a császári lobogóknak fővárosunkbani felvonása közt
megkezdeni méltóztatott. A legkegyesb Fejedelmet hazánk
most beutazandó részeiben is mindenütt a szeretet, ragasz-
kodás és jobbjáyi hódolat azon nyilváníttatás önzönlük körül,
melyeket költőink egyik legjelesbike, Czuczor Gergely
„Aradi gyűlés” című hőskölteményében oly szépen fejez
ki, mondván:

„Szép szemlélni magyart, ha körébe fogadja királyát:
Szívének fenekén forró hűségé kilobban.
Tapsol, örömjajt út, vagonát, majd éltit ajánlja!”

Mária-Czell. Miután csak egypár nap előtt hagyván el
betegágyunkat, a nagyszerű, s ő Eminentiaja hitbuzgalma
és kifogyhatlan bőkezűsége által páratlan mária-czelli bucsu-
járaton részt alig vehetünk, hogy t. cz. olvasóinkat az ott
törtétek felől hiteles és eredeti tudósításokkal lássuk el,
birjuk a szónoki jelessége, és közkedvességű lelkipásztori
iratairól köztisztelőben álló ns. s tek. Grynacus Alajos
cs. kanonok s egyetemi tanár ur ígérését, melynek foly-
tán, ha lehet, állomásról állomásra jegyezvén föl a mária-
czelli bucsujárat eseményeit, azokat velünk közleni szíves-
kedendik.

Azonban, még be sem következett a rég ohajtott idő-
pont, s máris mennyi magasztos s lélekemelő tény ajánlkozik
följegyzésül tollunk alá:

Julius 16-án délutáni 4 órakor Császár és Császárné
Ő Felsegeik minden kíséret nélkül, egyedül Grünne gróf, s
Lambert grófné palotahölgytől körveve, érkeztek Mária-
Czellebe, s csupán csak mint zárandokok akarván e kegy-
helyen megjelenni, az előreindult szárnység Waldstein
gróf által, mindennemű fogadási ünnepélyt megtiltottak. De
daczára ennek, Ő Felsegeik megérkezése villámsebességgel
terjedvén el, nagy néptömeg esendes, de annál megalább
tisztelőtel fogadta Ő Felsegeiket a postaház közelében, hol
szállásukat valának veendő. Rövid pihenés után már esti
fél 7 órakor a kegytemplomban jelenének meg, hol az összes
papság által ünnepélyesen fogadtattak. Lytania után Ő Fel-
segeik esendes visszavonultságban laktermekben töltötték
a nap többi részét, egyedül Maguk gyalog látogatván meg
a kálvária-hegyet. Másnap reggeli fél 8 órakor a sekrestyén-
ben meggyónván, az Oltári Szentséget vették magukhoz,
mely alkalommal hoszáb imában elmerülve térdeltek Ő
cs. k. Főlsége, Zsófia Főhercegné asszony által készített
emlék előtt — Elutazásuk előtt Ő Felsegeik 9 órakor még
egy szent misét meghallgatva, minden szív áldás-kiséretével
legmagasb utjokat tovább folytatták. — Ő Felsegeik a mária-
czelli szegények számára 200, az itteni bucsujárok kórodájá-
nak 100, a mürzstegi templomnak 100 frotot e p. ajándékozni
méltóztatott. Több egyszázadnál, hogy a nagy császár és
királyné Mária Theresia ugyan e kegyhelyre zárandokolt,
hálát adandó a Bold. Szűznek a neki ajándékozott József
koronahercegért; és most nagy Ősök példája nyomán uno-
kái, a hőnszeretett Császár és Király Ferencz-József és
legkellemdusabb hitvese, Erzsébeth Ő Felsegeik, jelennek
meg igazi alázattal, minden földi pompa és dícsőség nélkül
e kegykép előtt, hogy a Szent Szűz közbenjárásáért ese-
dezzenek. Népek! ime az igazi vallásosságnak egyik leg-
magasztos példája! —

szág zászlóját mellettek két huszár kivont karddal. — Kanonokok — püspöksüveges méltóságok — érseki kereszt, ezek után vitetik két püspök s a primás által az emlék-ajándok. A papság után diszöltönyökben jönnek a főnemesség és nyilvános tisztviselők, a főrangú hölgyek s az egész asszonyi nép. Beérvén a templomba, sz. misét hallgatnak s az áldás után bevégzik ajtosságukat. — Délután 2 órákor német, 4 órákor tót, 6 órákor magyar predikáció és litánia tartatik.

Kis-Asszony napján vagyis sept. 8-dikán 6 órákor sz. mise és predikáció a tótok részére — 8 órákor sz. mise és predikáció a németek részére. — 10 órákor ünnepélyes nagymise, azután predikáció a magyarok részére, melyet tart a bibornok-primás; predikáció után énekeltek: „Oh Mária drága név! stb. Délután 3 órákor a Szent-Olvásó titkai imádkoztatnak. — 6 órákor litánia tartatik, azután pedig körmenet égő gyertyákkal a templom körül, elől mennek a németek, követik ezeket a tótok, s azok után jönnek a magyarok a primással s az ország zászlójával.

Sept. 9-én. 4 órákor a tótok, 5 órákor a németek, 6 órákor a magyarok részére tartatik sz. mise s elbucszó beszéd. 7 órákor megindul a menet oly renddel, mint bejött, kifelé az aranykereszthez. Itt pedig mintegy bevégeztetik a bucsujárat. Mások vasuton Mürzzuschlagon át jönnek vissza, mások miként az utközben kapcsolódtak a menethez úgy attól helyeiken el is válnak, ismét mások, különösen a Pozsonyból indulók Erlau, Gáming, Scheibbs és Marchon át Maria-Taferlre mennek, szeptember 12-kén hajókon visszaérkezvén Pozsonyba, hol esti 6 órákor sz. József szobrától ünnepélyesen bevezettetnek a bibornok-primás által a káptalan-templomba. Másnap, vagyis Máriának napján ugyanott ünnepélyes hálaadás tartatik.

Irodalom.

Megjelent: „Pazmany füzetek”. — Egyházi beszédek, homiliák, templomi és iskolai katekezések gyűjteménye. Kiadja a Szent-István-Társulat. Szerkeszti Roder Alajos. IX. és X. Füzet. Ara 1 ft. e. p. — Tartalma: Nagy-boldog Asszony napjára: 1-ör. Mi a szükséges egy? 2-or. Milyen választá azt Mária? Fenicz Jánostól. — Pünkösöd után XI. vasárnapra: Vétkezünk nyelvünkkel, ha 1-ör akkor szólunk, mikor jobb volna hallgatnunk, 2-or ha akkor hallgatunk, mikor szólnunk kellene. Beke Kristóftól. — Szent István király ünnepére. 1-ör Valjon mindegy-e, bármily vallást kövessen valaki, csak becsületes ember legyen? 2-or, és igaz-e, hogy a vallás csak is a köznépek való? Devics Józseftől. — Pünkösöd után XII. vasárnapra. A mai oktatásunk tárgya: 1-ör az isteni, 2-or a felebaráti szeretetnek törvénye. Beke Kristóftól. — Pünkösöd után XIII. vasárnapra. A gyónás 1-ör szükséges a bűn bocsánat megnyerésére; 2-or hasznos az élet megjobbítására. Beke Kristóftól. — Pünkösöd után XIV. vasárnapra. — Elmélkedés. — Hirschler után Sántha Mihálytól. — Kisasszony napjára. Szűz Mária az Istenről, Krisztus mint előkép szerint, alkotattván, e három jeles tulajdonnal ékesítettét fel: bűn mentességgel, kegyelem bőséggel, a bűnösök, általán az emberek iránti páratlan szeretettel. Bossuet után Draxler Jánostól. — Szűz Mária nevének ünnepére. Miképp lesz Mária reménye 1-ör minden életnek, 2-or a reménynek? Bačas Imrétől. — Pünkösöd után XV. vasárnapra. I. A bűnös nagyot, kipótolhatlant vesztett büne által. Tóth Istvántól. II. Először a haláltól félelen okairól, 2-or a félelem elleni biztosítás módjáról. Beke Kristóftól. — Pünkösöd után XVI. vasárnapra. Mily nagy teher nyomja a bűnös lelkét? Tóth Istvántól. — Pünkösöd után XVII. vasárnapra. I. A bűnös jövődjéről. Tóth Istvántól. II. Meg ne vessük a csekélysegeket 1-ör a jóban; 2-or a rosszban. Beke Kristóftól. — Pünkösöd után XVIII. va-

sárnapra. A káromkodásnak 1-ör irtóztató gonoszságáról; 2-or annak orvoslás módjáról. Beke Kristóftól. Történetek és példázatok e beszéd tárgyához. — Pünkösöd után XIX. vasárnapra. Az Isten irgalmasságában 1-ör vakmerőn ne bizakodjunk, 2-ör az iránt kétségbe ne essünk. Beke Kristóftól. Pünkösöd után XX. vasárnapra. A betegségek erkölcsiségünkre nézve üdvös hatásuk, egészen tőlünk függvén, hogy azokká legyenek. Tóth A. Pünkösöd után XXI. vasárnapra. Mit tanít a k. kath. egyház az örök büntetésről, a pokolról? Tóth Antaltól. — Minden Szentek napjára. Mily méltó és üdvösséges a Szenteket tisztelni és segítségül hívni! Csajághy Sándor esanádi püspök ő méltóságától. Pünkösöd után XXII. vasárnapra. 1-ször az eltulajdonítottat visszatéríteni szoros kötelesség; 2-ször kik köteleztettek a visszatérítésre? Tóth Antaltól. — Pünkösöd után XXIII. vasárnapra. Jézus szavai szerint a leány nem lévén meghalva, hanem alván, a halál tehát álom lévén, mily üdvös tanulságokat foglalnak azok magukban? Roder Alajostól. — Pünkösöd után XXIV. vasárnapra. Azon védőkökről, melyeknél fogva a k. katolikus hiszi, hogy Jézus ismét eljön nyilvánosan és közönségesen ítélni az embereket Roder Alajostól. — A főthi templom felszentelésekor. Az Isten háza az üdvösség helye 1-ször azokra nézve, kik benne az egy élő Istent lélekben imádják; és 2-ször a szeplőtelenül fogantott szűz Máriát szívből tisztelik. — Holló Mihálytól. — Az Ur imádsága. Hat kateketikai beszédben kérdésenkint magyarázva. V. VI. Roder Alajostól. — Templomi katekesések. II. A szentháromságról. Sántha Mihálytól. — Iskolai katekesések. Az Istenről. (Folytatás.) Az ő tulajdonai: bölcs — a világot föntartja, kormányozza, gondot visel rá, jó, — kifejtve a teremtés történetéből. Morva Miklóstól.

Mint hogy ilyenmü gyűjtemények használhatása és kelendőse leginkább azon tárgyak minémiségétől függ, melyek a fölvetett egyházi beszédek folyamában a hívek lelki üdvére előadandóul választattak: mind a lelkipásztorok, mind pedig a társulat érdekében szükségesnek találtak e két utolsó füzetnek tartalmát egész kiterjedésben közölni. Hogy a hasznos, czélszerű és változatos tárgyak, úgy is kezeltettek, miként azt a jelenkori körülmények, s az emberek legtöbbjének lelki állapota megkívánják, arról azon ünnepelt férfiak nevei biztosítanak, kik ha kevesen bár, de annál nagyobb dicséretökre, nem csak e két, hanem a többi füzetet is becses dolgozataikkal gazdagították: s reméljük, hogy midőn a szomszéd némethonban, az egyházi szónoklat mezején is, oly nagy sürgelmet tapasztalunk, a magyar-egyház kath. szónokai is, kiket egyes beszédek után oly kitűnőknek ismerünk, e tekintetben fölösleges szerénységet félre téve, nemcsak e később ismét folytatandó „Pazmany füzetek”-et fogják műveikkel gyamolítani, hanem önálló teljes egyházevi folyammal is föllépni.

Megjelent: Az „Élő szent olvasó”-ról nevezett Mária-társulat. Kiadja a Szent-István-Társulat. Pesten 12 rétt 16. lap. Ara 2 kr. e. p.

Megjelent: „Tudósítvány a Szent-István-Társulat 1857-ik évi Junius 9-én megtartott VIII. közgyűléséről.” Pesten, 1857. Nyomatott Beimel J. és Kozma Vazulnál. Ara 6 kr. e. p. — É könyveske, mely a tagoknak illetékökbe beszámíttatik, magában foglalja. A közgyűlés jegyzőkönyvét. — Az alelnök urnak ugyan azon mondott remek beszédét. — A társulatnak felsőbb helyen meg erősített alapszabályait. — A társulat védszenteit. — A védnökség-s tiszti személyzetet. — Igazgató választmányt. — S egy figyelmeztetést a tagokhoz.

Megjelent: „Az Ur olvasója.” Irta Faigel Pál, az egri székes-főegyház tiszt. kanonokja, esperes és boconádi plebános. Kiadja a Szent-István-Társulat. Az egri egyházi hatóság jóváhagyásával. Pesten. Nyomatott Herz Jánosnál 1857.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ SUJANSZKY ANTAL.

Pesten 1857. Nyomatta HERZ JÁN O S. orszagut 6 szám alatt.